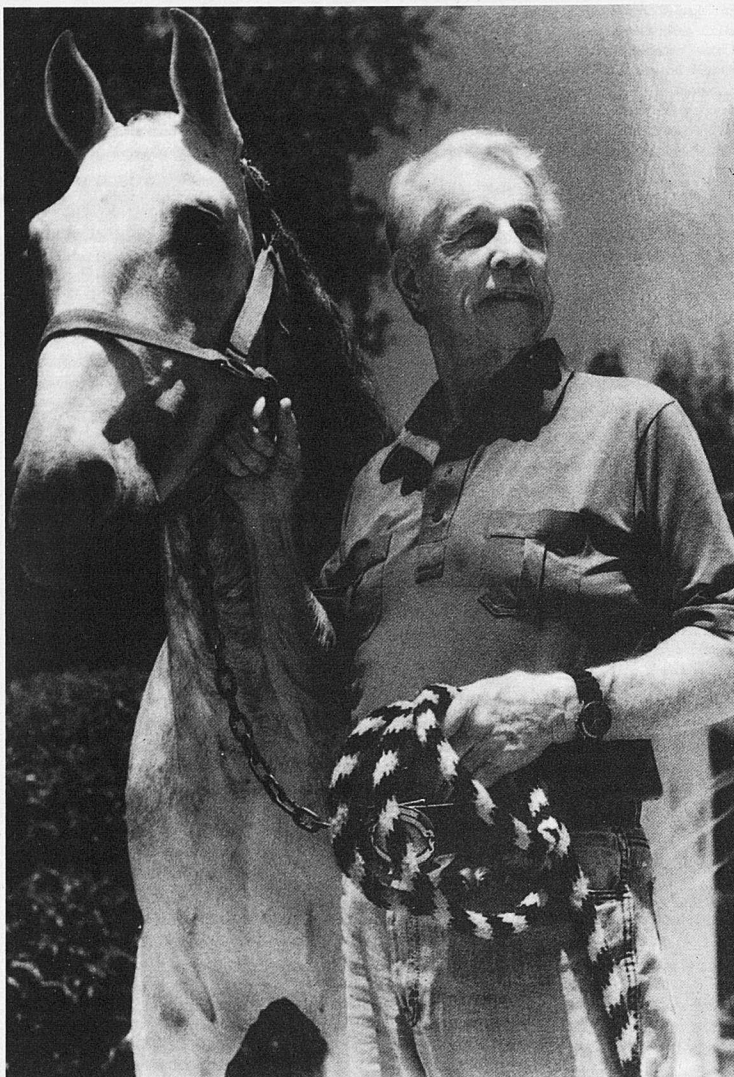

Seven Men From Now (I)

Joan Ferrer Miserol

Budd
Boetticher

De totes les pel·lícules que no havia vist, per la qual en sentia més ànsies era *Seven Men From Now* (1956). La meua intuïció, ajudada per alguns comentaris fiables, la me posaven dins les meves preferències. Gràcies al DVD s'ha pogut estrenar a Espanya, encara que amb mig segle de retard. És únicament en versió original subtitulada, però amb una imatge totalment restaurada que sembla com si s'acabés de rodar. *Seven Men From Now* és una petita joia; molt petita de dimensions, però molt gran en saviesa. Com *La Randaire* de Vermeer o *La Sargantana* de Miró; com *L'estrany cas del Dr. Jekyll i Mr. Hyde* de Stevenson o *¿Qué es poesía?* de Bécquer; com un fetitxe Fang o una antiga cullera filipina; com *Pickpocket* de Bresson o *Une partie de campagne* de Renoir, conté una bellesa plàstica, una mestria estilística i una saviesa que sobrepassen amb escreix les seves pretensions. L'art, especialment des de la civilització grecoromana, s'ha debatut, a la plàstica, entre el naturalisme i

l'abstracció, i, a la narrativa, entre el psicologisme diferenciador o els arquetips unificadors. *Seven Men From Now* té la rara virtut de combinar ambdós estils bàsics dins la mateixa obra. Fins en el punt que se la pot veure com una obra específicament clàssica en el sentit del seu estil cinematogràfic; però a la vegada com una obra primitiva que transmet una espiritualitat que va més enllà de l'expressió humanista típica.

Seven Men From Now comença, mentre es mostren els títols de crèdit, amb una turmenta natural com a presagi de la personal que serà objecte de la pel·lícula. A l'acabar els títols, la pantalla queda neta per mostrar-nos els llamps i la pluja, mentre apareix el tors d'un home, Randolph Scott, sense cavall, cercant un refugi per protegir-se de la turmenta i del cansament. Veu un foc, s'hi acostà, hi ha dos homes, i els fa saber que no té cavall perquè se l'han menjat uns indis afamegats. Amb la conversa se n'adona que són dos dels set que persegueix des de Silver Springs. Quan un d'ells intueix que els està cercant, intenta treure la pistola; però nosaltres, espectadors, passam a un pla exterior on es veu com els seus dos cavalls se trabsalsen pel so de dos trets. En el pla següent ens ado-

nam que el que ha disparat és Scott, perquè el veiem cavalcant amb els dos equins. Així, de bon principi, ja sabem que dels set homes ja només en queden cinc. Ara, arribam a una escena crucial, en una pel·lícula en què no n'hi ha cap que no ho sigui, en què Scott se troba amb el matrimoni Greer, que intenten treure la seva carreta d'un fangar on ha encallat. Scott els ajuda a sortir del fang i els acompanya, ja que segueixen la mateixa ruta. Després d'això viurem una de les escenes que donen al cinema la categoria d'art. S'aturen per netejar-se a ells i els cavalls. La dona se separa dels dos homes, s'insinua que se despulla per ficar-se al riu, mentre els dos homes, més lluny, netegen els cavalls. Scott mira més enllà, on s'ha ficat la dona, sense veure-la, però veient com l'aigua se remou per l'efecte de qualcú que s'està banyant. Scott, expressat mitjançant la pura imatge, mira aquesta aigua com si estàs veient la senyora Greer. Sense cap paraula s'omplen pàgines i pàgines de

significat. Mentrestant, el Sr. Greer li diu que van en busca de fortuna perquè s'han quedat sense diners, havent de fer diversos treballs per pagar-se el viatge, comentant que un d'ells l'han fet a Silver Springs. Això, de cop, fa oblidar a Scott el bany d'Annie Greer i se concentra amb aquesta darrera dita, que el deixa fortament intrigat.

En aquest punt encara no sabem què passà a Silver Springs; però sabem que el que va passar era molt important, perquè motiva tota l'actuació d'Scott; i que tots els personatges estan, directament o indirectament, relacionats amb aquest fet. Mentre Scott i els Greer segueixen la seva ruta, des de dalt d'un pujol veiem com Lee Marvin i el seu company Clete els observen. Marvin, a més d'una actuació genial, interpreta el personatge fortament psicològic, amb gran expressivitat, que contrasta amb el hieratisme de Scott. La trobada és molt interessant perquè amb tan sols uns pocs segons i unes frases mínimes se defineix tota la relació. Scott; seccament, li diu que l'estava esperant. Marvin li contesta que s'ho imaginava després de saber el que passà a Silver Springs; i afegeix que si creu que té

res a veure amb el que passà allà s'equivoca, perquè mai no ha caigut tan baix. Scott li contesta que odiaria haver de matar-lo, i Marvin li remarca que odiaria que hagués de fer-ho. Marvin i Clete duen a descansar els cavalls, i Scott anuncia als Greer que els sis passaran la nit a aquella casa abandonada. Una nit que ens descobrirà moltes coses, perquè, mentre Scott fa guàrdia fora, els Greer s'assabenten que Scott va ésser xèrif a Silver Springs durant dotze anys, que ara ja no ho és; però que encalça els que feren el robatori perquè mataren la seva esposa. Els Greer queden trasbalsats; després d'haver digerit aquesta sorpresa, la dona surt a fora per dir a Scott que sap que la seva dona va morir al robatori. Ell no accepta les condolences; però li contesta que se sent culpable perquè no va acceptar, per orgull, el treball d'algun altre quan va perdre el de xèrif, i que la seva dona va haver d'acceptar la feina on va perdre la vida. Quan ella se retira, surt Marvin i li fa saber a Scott que sap que no persegueix els set homes pel robatori, i li remarca: "Quan acabi amb tots, l'únic que quedarà entre el botí i jo, serà vostè". (Continuarà) ■

Seven Men
From Now